RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 233.568 van 21 januari 2016
in de zaak A. 211.549/IX-8315

In zake: 1. Marnic REYNDERS
2. Ronald PAULISSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Yves Loix en Nele Ansoms
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

Stijn SCHELDEMAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 22 november 2013 houdende de benoeming van Stijn Scheldeman tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 230.754 van 2 april 2015 is het debat heropend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Yves Loix en Nele Ansoms, die verschijnen voor de verzoekende partijen, advocaat Jannick Poets, die *loco* advocaat David D'Hooghe verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Wim Mertens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 april 2013 worden in het Belgisch Staatsblad drie vacatures bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren.

3.2. Tweeëntwintig kandidaat-gerechtsdeurwaarders stellen zich kandidaat voor de betrokken vacatures. Onder hen de verzoekers en de tussenkomende partij.

3.3. Op 15 mei 2013 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek (Ger.W.) vereiste adviezen aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen en de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Tongeren. Overigens zijn in dit arrest de verwijzingen naar en citaten van bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek steeds overeenkomstig de toentertijd geldende regelgeving.

3.4. De verzoekers en de tussenkomende partij ontvangen een gunstig advies vanwege de procureur des Konings en de procureur-generaal.

3.5. Op 20 juni 2013 beoordeelt de raad van de arrondissementskamer de bekwaamheid en vaardigheden van de kandidaten. Hij volgt daarbij de aanbevelingen, uiteengezet in omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ en verleent een globaal advies waarbij de waardering van de ‘bekwaamheid’ van elke kandidaat onder woorden wordt gebracht en vervolgens omgezet wordt naar een score op 25 punten en de waardering van de ‘vaardigheden’ naar een score op 10 punten. De beide verzoekers behalen een score van 33/35, terwijl de tussenkomende partij de maximumscore van 35/35 krijgt.

Conform de toentertijd geldende procedure brengen de verzoekers hun opmerkingen op het advies schriftelijk ter kennis aan de raad van de arrondissementskamer en vragen zij om gehoord te worden.

Op 29 juli 2013 worden zij door de raad van de arrondissementskamer gehoord. Deze raad oordeelt dat de adviezen met de toegekende scores gehandhaafd kunnen worden, zoals blijkt uit het definitief globaal advies van 7 augustus 2013.

3.6. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking van de kandidaten. Zowel de verzoekers als de tussenkomende partij krijgen voor het onderdeel 'anciënniteit/beroepservaring' een score van 35/35. Samen met de punten die hen door de raad van de arrondissementskamer werden toegekend geeft dit een eindresultaat van 68/70 voor de verzoekers en 70/70 voor de tussenkomende partij.

Met hun totaalscore van 68/70 rangschikken de beide verzoekers zich na vijf kandidaten die een score van 70 of 69 behaalden.

3.7. Van de vijf kandidaten die beter gerangschikt waren dan de verzoekers blijken intussen de kandidaten B.V. en M.P. reeds als gerechtsdeurwaarder benoemd te zijn in het gerechtelijk arrondissement Hasselt. De drie andere beter gerangschikte kandidaten – W.G., Stijn Scheldeman en L.M. – worden bij koninklijke besluiten van 22 november 2013 tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren benoemd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

4.1. In hun laatste memorie betogen de verzoekers dat zij bij hun standpunt blijven dat het eerste middel gegrond is en "dat er wel degelijk sprake

is van een schending van artikel 512, § 2 Ger.Wb., van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsmede van machtsafwending".

4.2. De tussenkomende partij repliceert in haar laatste memorie dat zij niet inziet hoe de Raad van State zich in deze stand van de procedure zou kunnen uitspreken over het eerste middel, dat in het tussenarrest ongegrond is verklaard.

5. De in het eerste middel opgesomde bepalingen en beginselen waarvan de schending is aangevoerd, vertrekken alle van hetzelfde uitgangspunt in verband met de vermeend partijdige samenstelling van de adviserende raad van de arrondissementskamer. Door in arrest nr. 230.754 van 2 april 2015 te oordelen dat de verzoekers niet slagen in de daartoe vereiste bewijsvoering, heeft de Raad van State zijn rechtsmacht met betrekking tot dit middel uitgeput.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Het tweede middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen', van artikel 512, §§ 2 en 3, Ger.W. en uit machtsafwending.

In essentie voeren de verzoekers aan dat het definitieve advies dat de raad van de arrondissementskamer over hen heeft verleend, onwettig is, omdat het op geen enkele wijze rekening houdt met de door de beide verzoekers met toepassing van artikel 512, § 3, Ger.W., bijgebrachte bijkomende informatie, naar aanleiding van het aanvankelijke advies dat voor elk van hen opgesteld was. Ook het benoemingsbesluit is bijgevolg onwettig, omdat dit besluit hoofdzakelijk steunt op het voormelde advies van de raad van de arrondissementskamer.

Dit middel wordt in het verzoekschrift in essentie als volgt ontwikkeld en toegelicht.

De eerste verzoeker merkt met betrekking tot het aanvankelijke advies op dat hij op basis van de beschrijvende beoordeling van zijn bekwaamheid en vaardigheden een score van respectievelijk 24/25 en 9/10 heeft behaald, en dat uit de beschrijvende beoordeling blijkt dat hem twee minpunten worden verweten, namelijk een gebrek aan nascholing en een eenzijdig parcours toegespitst op plaatsvervangingen, eerder dan op kantoororganisatie en kantoorwerk. De eerste verzoeker heeft hierover zijn opmerkingen aan de raad bezorgd en duidelijk gemaakt dat hij wel degelijk nascholing volgde en dat hij niet enkel veldwerk verrichtte, maar ook functies binnen het kantoor waar hij tewerkgesteld was die betrekking hadden op kantoororganisatie, de invoering van de BTW in het bijzonder. De minpunten werden aldus met bewijskrachtige stukken weerlegd. In het definitieve advies wordt volgens de eerste verzoeker evenwel op geen enkele wijze rekening gehouden met deze door hem bijgebrachte informatie en er wordt daarentegen gesteld dat de raad zich uitsluitend heeft laten leiden door hetgeen in het postulatieformulier werd ingevuld.

Voor de tweede verzoeker geldt in essentie hetzelfde: op basis van de beschrijvende beoordeling van zijn bekwaamheid behaalde hij hiervoor een score van 23/25, hetgeen kennelijk te wijten was aan zijn beperkte voortgezette opleiding en bijbehorende theoretische vorming – waarbij de verzoekers opmerken dat het gebrek aan bijscholing voor de eerste verzoeker één minpunt oplevert en voor de tweede verzoeker twee minpunten. Ook de tweede verzoeker heeft zijn opmerkingen aan de raad bezorgd waarin hij er op wees dat hij wel degelijk studiedagen heeft bijgewoond. Het definitieve advies – in nagenoeg dezelfde bewoordingen als het definitieve advies voor de eerste verzoeker – houdt evenmin rekening met de door de tweede verzoeker bijgebrachte informatie en stelt dat de raad zich uitsluitend heeft laten leiden door hetgeen op het postulatieformulier werd ingevuld.

Het feit dat in het definitieve advies geen rekening gehouden wordt met de door de verzoekers bijgebrachte informatie volstaat volgens hen op zich reeds om van een gebrek in de motivering te kunnen spreken. Artikel 512, § 3, Ger.W., dat de kandidaten de mogelijkheid geeft om hun opmerkingen te formuleren ten aanzien van het aanvankelijke advies heeft geen enkele zin indien met die opmerkingen geen rekening wordt gehouden in het eindadvies. Wanneer een kandidaat de feitelijke onjuistheid van een beoordeling aantoont is het uiteraard niet evident dat hij dezelfde score behoudt, minstens moest worden gemotiveerd waarom de aanvullende informatie niet tot een aanpassing van de score kon leiden.

Het definitieve advies schendt dan ook artikel 512, § 3, Ger.W. en de formelemotiveringsplicht en kon geen afdoende rechtsgeldige basis voor de bestreden beslissing bieden. Bijgevolg is ook het bestreden benoemingsbesluit – dat uitsluitend gemotiveerd wordt op grond van voormeld advies – evenzeer onwettig.

Door de titels en verdiensten van de kandidaten niet op een degelijke wijze te vergelijken en bepaalde kandidaten ten opzichte van anderen daarbij te bevoordelen is er bovendien sprake van machtsafwending.

7. De verzoekers hernemen in hun memorie van wederantwoord de “kern van dit middel”, namelijk dat in het definitieve advies geen rekening gehouden wordt met de bijkomende informatie die zij hebben aangebracht, hetgeen ook expliciet aangegeven wordt vermits de raad van de arrondissementskamer stelt dat hij zich uitsluitend rekenschap geeft van de informatie die bij het aanvankelijke dossier was gevoegd. Het bijkomend horen en bijbrengen van aanvullende informatie verliest zo alle waarde. De verzoekers blijven van mening minstens over dezelfde aanspraken en verdiensten te beschikken als de tussenkomende partij. Op geen enkele wijze werd rekening gehouden met het feit dat aanvankelijk gesteld werd dat de verzoekers geen bijkomende opleiding hebben gevolgd en dat na het bijbrengen van de bijkomende informatie die het tegendeel

bewijst hiermee geen rekening werd gehouden. Als de raad van oordeel was dat die bijkomende informatie niet volstond om de verzoekers beter te quoteren, dan had dit moeten blijken uit het advies, wat niet het geval is.

8. In hun laatste memorie hernemen de verzoekers dat het definitieve advies dat verleend werd in het kader van hun "postulatiedossier" een standaardadvies is, identiek voor hen beiden, dat geenszins weergeeft waarom de door de verzoekers bijgebrachte informatie al dan niet aanleiding kon geven tot een hogere waardering. Er kan dan ook niet ernstig beweerd worden dat de bedoelde adviezen afdoende gemotiveerd werden.

Beoordeling

9. Dat de raad van de arrondissementskamer verklaart zich uit te spreken omtrent de gegevens die de kandidaat heeft vermeld op het door hem ingevulde 'postulatieformulier' maakt het advies niet onregelmatig.

Zoals de verzoekers het zeer wel weten, heeft de raad van de arrondissementskamer zich gericht naar omzendbrief nr. 196 'Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders' van 8 mei 2012 en de kandidaten een zogenaamd standaard *curriculum vitae* (cv) laten indienen. Dit standaard cv bevat een rubriek om de beroepservaring te noteren en verduidelijkt daarbij dat de kandidaat de activiteiten moet omschrijven die hij heeft uitgeoefend. Een andere rubriek peilt naar voortgezette juridische of andere relevante opleidingen.

Terecht preciseert het benoemingsbesluit dan ook dat het dossier van de kandidaat "moet toelaten om voor iedere kandidaat-gerechtsdeurwaarder een zo volledig mogelijk beeld te vormen van de kandidaat-gerechtsdeurwaarder, waarbij wordt gepeild naar informatie omtrent diverse facetten, zoals […] voortgezette juridische of andere relevante opleidingen […] verworven beroepservaring binnen een gerechtsdeurwaarderskantoor met een inhoudelijke omschrijving van de activiteiten die men in dat kader daadwerkelijk

heeft uitgeoefend alsook van de activiteiten uitgeoefend in het kader van plaatsvervangingen, […]". Uit het bestreden benoemingsbesluit blijkt overigens ook, zonder op dit punt door de verzoekers te worden tegengesproken, dat kandidaat-gerechtsdeurwaarders "vrij zijn om welk danige informatie ook op te nemen in het dossier van hun kandidatuurstelling, ter ondersteuning en bevestiging van hun beroepsbekwaamheid en vaardigheden en ter vervolledig[ing] van hun kandidatuurstelling". Het valt elke kandidaat bijgevolg toe om ervoor te zorgen een zo gunstig mogelijk en zo gestoffeerd mogelijk dossier in te dienen, inzonderheid wat zijn voortgezette opleidingen betreft en zijn specifieke ervaring in de gerechtsdeurwaarderskantoren waar hij beroepservaring verwierf.

Dat dit van de kandidaten werd verwacht, is in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt samen met de vacature: er is te lezen dat de kandidaat zijn 'postulatiebrief' moet versturen, met zijn dossier, met zijn *curriculum vitae*, conform aan het standaardformulier en met de nodige adviezen van werkgevers, binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature.

De verzoekers interpreteren artikel 512, § 3, Ger.W., ten onrechte alsof het de kandidaten moet toelaten "bijkomende inlichtingen bij te brengen bij het benoemingsdossier", in de zin van latere aanvullingen van dit benoemingsdossier. Integendeel volgt uit artikel 512, § 1, tweede lid, Ger.W. dat de kandidaten hun kandidaturen "op straffe van verval" moeten indienen binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad. Het zou op gespannen voet staan met deze bepaling en met de gelijke behandeling van de kandidaten, indien de raad van de arrondissementskamer zou toelaten dat het dossier door de kandidaat naderhand nog aanvullend gestoffeerd zou worden.

10. Ook op een tweede punt vergissen de verzoekers zich in de draagwijdte van artikel 512, § 3, eerste lid, Ger.W. De daar geboden mogelijkheid voor de kandidaat om zijn opmerkingen aan de adviserende instantie voor te leggen en door deze instantie gehoord te worden, verplicht deze instantie niet om

in het definitieve advies op elk van de opmerkingen of bezwaren te antwoorden als ware dit ‘horen’ een vorm van georganiseerd beroep.

Dit horen – aan de hand van geschreven opmerkingen en in persoon – stelt de kandidaat wél in staat om de raad van de arrondissementskamer te overtuigen diens op de stukken gesteunde waardering van zijn kandidaatstelling, zoals die blijkt uit het ingediende dossier, bij te stellen of preciezer te formuleren door die stukken nader toe te lichten en te duiden.

11. De verzoekers spreken niet tegen dat zij in hun kandidaatstellingsdossier geen enkele bijkomende opleiding of vorming hebben vermeld, noch weerspreken zij dat dit de raad van de arrondissementskamer aanvankelijk ertoe mocht brengen in het advies melding te maken van een “bijzonder bescheiden” voortgezette opleiding hetgeen in hoofde van de beide kandidaten als een “beperkte lacune” wordt beschouwd.

Wat het onderscheid in toegekende punten tussen hen beiden betreft, gaan de verzoekers eraan voorbij dat de raad van de arrondissementskamer over de eerste verzoeker oordeelt dat deze lacune gedeeltelijk wordt getemperd door zijn publicatie “omtrent een zeer specifieke fiscale materie”, terwijl van een mogelijke tempering bij de tweede verzoeker geen sprake is. Dat dit onderscheid een verschillende onderlinge score mag verantwoorden wordt door de verzoekers niet ontkracht.

De verzoekers tonen bijgevolg geen onregelmatige beoordeling aan van het aspect ‘bekwaamheid’, doordat de raad van de arrondissementskamer beslist om het aanvankelijke advies te bevestigen.

12. De eerste verzoeker verwijt de raad van de arrondissementskamer ook, met betrekking tot de beoordeling van het aspect ‘vaardigheden’, zijn *curriculum vitae* eenzijdig gelezen te hebben en in het over hem gegeven definitieve advies ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat

hij niet uitsluitend veldwerk verrichtte, doch wel degelijk functies in het kantoor vervulde – administratieve taken, boekhoudkundige taken en juridisch opzoekingswerk – zoals hij heeft toegelicht in zijn schriftelijke opmerkingen en tijdens de hoorzitting.

Hij weerspreekt daarmee echter niet dat voor hemzelf het veldwerk het overwicht had terwijl de tussenkomende partij volgens het over haar gegeven advies "een perfecte opdeling van [haar] tijdsbesteding [heeft]" tussen veldwerk en kantoorwerk, noch toont hij aan dat de raad van de arrondissementskamer op grond van die elementen buiten zijn beoordelingsvrijheid handelt door te beslissen om zijn aanvankelijke advies – en dus het verschil tussen de beide kandidaten met één punt – te behouden.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat de benoemende overheid de aangevoerde wetsbepalingen niet schendt door steun te zoeken in de bedoelde adviezen van de raad van de arrondissementskamer en door zich die motieven uitdrukkelijk eigen te maken.

14. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. Dat bij de in geding zijnde benoeming sprake zou zijn van machtsafwending is een loutere, niet nader onderbouwde bewering, zodat er geen aanleiding bestaat tot verwijzing van de zaak naar de algemene vergadering.

15. Het tweede middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het derde middel is geput uit de schending van artikel 512, §§ 2 en 3, Ger.W., van het gelijkheidsbeginsel en uit machtsafwending.

Ook in de hypothese dat de kandidaten enkel beoordeeld konden worden op basis van de elementen die zij in hun dossier hebben opgenomen en dat dus geen rekening gehouden mocht worden met de bijkomende informatie die verstrekt werd in reactie op het aanvankelijke advies, moet worden vastgesteld dat de kandidaten niet correct beoordeeld werden. Nazicht van de adviezen leert immers dat de raad van de arrondissementskamer voor bepaalde kandidaten wél rekening gehouden heeft met andere informatie dan die welke in de kandidatuurstelling werd verstrekt. De verzoekers verwijzen daartoe naar het advies dat over M.P. werd verstrekt en waaruit inzonderheid blijkt dat rekening is gehouden met informatie waarover leden van de raad beschikken omdat zij de betrokkene hebben “ontmoet op uiteenzettingen, die hij blijkbaar niet heeft gekwalificeerd als bijscholing”. De kandidaten werden derhalve niet op gelijke wijze vergeleken, hetgeen ook machtsafwending aantoont.

Beoordeling

17. De verzoekers beweren niet dat de benoemende overheid met betrekking tot de benoeming van de tussenkomende partij, die zij met dit beroep bestrijden, rekening zou hebben gehouden met gegevens die niet blijken uit het dossier van deze kandidaat.

Of dit wel zou zijn gebeurd in een advies over een andere, evenmin benoemde kandidaat is rechtens niet relevant.

18. Het middel is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Het vierde middel is genomen uit schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en van de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt opgebouwd vertrekkende van het uitgangspunt dat de raad van de arrondissementskamer bij het verstrekken van de adviezen over de kandidaten het onpartijdigheidsbeginsel heeft geschonden – zie het eerste middel – en dat de raad van de arrondissementskamer ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de aanvullende informatie, verstrekt door de tweede verzoeker – zie het tweede middel. De minister was op de hoogte van die "problematische beoordeling" vermits de voormalige raadsman van de tweede verzoeker de minister bij aangetekend schrijven van 30 september 2013 hiervan in kennis gesteld heeft. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister op enige wijze rekening gehouden heeft met dit schrijven. De bestreden beslissing is in die zin materieel niet voldoende gemotiveerd. Ook formeel is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd aangezien niet aangegeven wordt waarom de minister gemeend heeft voorbij te kunnen gaan aan het gekleurde karakter van de adviezen. Door dit niet te doen is tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Die onzorgvuldigheid blijkt ook uit de volgende vaststelling: de klachtenbrief van de tweede verzoeker werd in ontvangst genomen en beoordeeld door J.D., zoon van L.D., lid van de arrondissementskamer en één van de personen wiens verslag en gedrag wordt bekritiseerd in de klachtenbrief. Het is kennelijk onzorgvuldig een dergelijk schrijven te laten behandelen door een familielid van één van de betrokkenen.

Beoordeling

20. Door middel van het eerste en het tweede middel hebben de verzoekers hun grieven met betrekking tot de advisering van de raad van de arrondissementskamer aan de Raad van State kunnen voorleggen. De Raad heeft die beide wettigheidsbezwaren beoordeeld en ze verworpen.

De Raad van State ziet niet in welk belang de verzoekers er dan nog bij kunnen hebben, om aan te voeren dat zij dit antwoord niet hebben kunnen terugvinden in de motivering van het benoemingsbesluit of omstandigheden aan te kaarten die daar volgens hen debet aan zouden zijn.

21. Het middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het vijfde middel voeren de verzoekers andermaal de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet van 29 juli 1991.

De verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissing geen eigen beoordeling bevat van de kandidaten, maar dat wordt verwezen naar de adviezen van de raad van de arrondissementskamer die door de benoemende overheid worden bijgevallen. Deze adviezen zijn evenwel zelf niet afdoende gemotiveerd. Het blijkt immers dat de adviezen grotendeels uit een standaardtekst bestaan, met identieke overwegingen, die bijgevolg onmogelijk een concrete motivering van de bestreden beslissing kunnen vormen. Deze overwegingen zijn hoogstens een verantwoording van de wijze waarop de raad van de arrondissementskamer de kandidaturen heeft menen te mogen vergelijken. De concrete motivering is zeer summier.

Voor de tussenkomende partij wordt wat betreft ‘bekwaamheid’ het volgende gesteld:

> “De heer Scheldeman heeft een bijzonder indrukwekkend curriculum vitae, dat getuigt van een intellectuele superioriteit, hij is houder van een bijzondere licentie in een materie die directe relevantie heeft voor het ambt van gerechtsdeurwaarder, hij heeft een universitaire opleiding in de franse taal gevolgd en heeft zich permanent bijgeschoold tijdens verschillende studiedagen, zowel actief als passief.
> Zijn reputatie op dit vlak is onbesproken.”

Dit is geen concrete beoordeling, maar een zeer korte en zeer algemene vaststelling waaruit geen degelijke beoordeling van de titels en verdiensten blijkt.

Wat de ‘vaardigheden’ van de tussenkomende partij betreft wordt enkel het volgende gesteld:

> “De heer Scheldeman heeft in de nevralgieke periode, en overigens is dit een constante voor zijn ganse carrière als kandidaat gerechtsdeurwaarder, vanaf de invoering van de centrale der berichten en de onderwerping aan de btw een perfecte opdeling van zijn tijdsbesteding tussen het aldus genoemde ‘veldwerk’ en het dito ‘kantoorwerk’.”

Dit kan onmogelijk als een kwalitatieve beoordeling van de beroepsbekwaamheid worden aangezien.

Hieruit kan geenszins worden afgeleid waarom de tussenkomende partij werd benoemd en de verzoekers kunnen hieruit niet afleiden waarom deze kandidaat aangezien werd als een betere kandidaat dan zijzelf. Het advies van de raad van de arrondissementskamer niet afdoende gemotiveerd zijnde, is ook de motivering van de bestreden beslissing bij verwijzing naar het advies van die raad niet afdoende.

23. In hun laatste memorie merken de verzoekers nogmaals op dat de adviezen enkel algemeenheden bevatten en geenszins concrete beoordelingen. Dit blijkt volgens hen uit het feit dat zowel de verwerende partij als de tussenko-

mende partij in de door hen bijgebrachte stukken heel wat argumenten aanbrengen die zouden moeten verantwoorden waarom de tussenkomende partij de geknipte kandidaat voor deze functie zou zijn. Los van de vraag of dit correct is, kunnen de verzoekers slechts vaststellen dat elk van deze elementen, nu ze klaarblijkelijk relevant geweest zijn bij het beoordelen van de kandidaten, in de bestreden beslissing had moeten staan.

Beoordeling

24.1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangegeven waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan vol-

staan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de objectieve en pertinente criteria aanwijst op grond waarvan het er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke criteria zij werden voorbijgegaan.

24.2. In het bestreden besluit stelt de benoemende overheid dat de minister van Justitie zich voor wat het aspect ‘verdiensten en bekwaamheid’ betreft richt naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en zich aansluit bij de motivering van het door de raad van de arrondissementskamer verleende advies.

Een benoemingsbesluit mag worden gemotiveerd met een verwijzing naar een advies uit de benoemingsprocedure, mits dat advies voldoet aan de vereisten met betrekking tot de formelemotiveringsplicht die gelden voor de benoemende overheid.

25. Hetgeen de verzoekers “een verantwoording [in de bestreden beslissing] van de wijze waarop de raad [van de arrondissementskamer] de kandidaten meent te moeten vergelijken” noemen, geeft hen al een inzicht in de gehanteerde criteria en de wijze waarop de raad van de arrondissementskamer – daarin gevolgd door de benoemende overheid – de dossiers van de kandidaten in het licht daarvan heeft benaderd.

Het advies van de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij bevat voorts een motivering die concreet op haar is toegespitst en die er in wezen op neerkomt dat de raad van de arrondissementskamer op deze kandidaat niets heeft aan te merken, wat wordt vertaald in de maximumscore.

In tegenstelling daarmee bevatten de adviezen over de verzoekers veel lovende beschouwingen, maar ook enkele minpunten die volgens de adviesverlener – daarin alweer gevolgd door de benoemende overheid – een klein maar determinerend verschil in score konden verantwoorden.

Anders dan de verzoekers het zien, blijkt uit deze motivering op welke gronden de adviserende instantie geoordeeld heeft dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is dan de verzoekers. Er wordt enerzijds gewezen op de intellectuele superioriteit van de tussenkomende partij die inzonderheid wordt afgeleid uit haar bijzondere licentie in een relevante materie en haar aanvullende universitaire opleiding in de Franse taal evenals haar permanente bijscholing, terwijl de verzoekers slechts een veel beperkter aantal bijscholingen kunnen aantonen. Anderzijds wordt gewezen op de perfecte opdeling van de tijdsbesteding van de tussenkomende partij tussen kantoorwerk en veldwerk, terwijl specifiek bij de eerste verzoeker de klemtoon veel meer op veldwerk ligt.

Deze concrete gegevens – die daarenboven steun vinden in het administratief dossier, maar dat is een zaak van materiële motivering – vormen een afdoende formele verantwoording van het oordeel dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is dan de verzoekers. Op grond van deze gegevens kunnen de verzoekers ook de redenen achterhalen waarom de raad van de arrondissementskamer tot dit oordeel is gekomen.

26. Het middel is ongegrond.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

27. Luidens het zesde middel zijn de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De verzoekers wijzen op het standaard *curriculum vitae* bij omzendbrief nr. 196. Dit cv bevat een onderdeel 'Visum door de Raad van de Arrondissementskamer waar de kandidaat-gerechtsdeurwaarder werkzaam is en die zich kandidaat stelt voor een bepaalde vacante standplaats'. De verzoekers hebben dit document, waarop bevestigd wordt dat zij geen tuchtsancties hebben opgelopen, aan hun kandidaatstelling toegevoegd. De tussenkomende partij heeft dit document met visum niet toegevoegd. De raad van de arrondissementskamer heeft dan ook niet de mogelijkheid gehad om eventuele opmerkingen aan het dossier toe te voegen. Nochtans is het visum een essentieel onderdeel van de procedure: de eerste verzoeker postuleerde in het verleden voor een ambt in het gerechtelijk arrondissement Leuven, zonder visum van de Raad. Hij diende dit bij te brengen, anders zou zijn dossier onvolledig zijn. De benoeming van de tussenkomende partij, zonder dat het visum zich bij zijn kandidatuur bevond, is dan ook onzorgvuldig gebeurd. De minister beschikte niet over alle vereiste informatie om de kandidaten op dezelfde manier te vergelijken zodat de bestreden beslissing de materiëlemotiveringsplicht schendt omdat ze niet op een volledig dossier is gesteund.

28. Zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekers bij dit middel. Aan de tussenkomende partij zijn geen tuchtsancties opgelegd, het tegendeel wordt niet beweerd. De kandidaatstelling heeft betrekking op een ambt in het gerechtelijk arrondissement Tongeren, waar de tussenkomende partij actief is. Het visum van de syndicus, die overigens het advies van de raad van de arrondissementskamer mee heeft ondertekend, zou enkel hebben kunnen bevestigen dat geen tuchtprocedures lastens de tussenkomende partij bekend zijn.

29. De verzoekers repliceren in hun memorie van wederantwoord dat het de verwerende partij zelf is die het gebruik van het gestandaardiseerde cv verplicht heeft. Het visum werd dan klaarblijkelijk wel als relevant aangezien. Het beroep van gerechtsdeurwaarder is een formalistisch beroep waarbij oog voor detail zeer belangrijk is, zodat het onaanvaardbaar is dat een kandidaat een onvol-

ledig dossier indient. De minister had minstens moeten opmerken dat het dossier onvolledig was, en hieraan enig gevolg moeten verbinden, hetgeen zij niet gedaan heeft en hetgeen onzorgvuldig is.

30. In hun laatste memorie betogen de verzoekers dat de raad van de arrondissementskamer had moeten vaststellen dat de tussenkomende partij het visum niet toevoegde en dat hij het dossier bijgevolg niet in aanmerking mocht nemen omdat het onvolledig was. Het zou nooit mogen gekomen zijn tot een beoordeling van de tussenkomende partij, gelet op deze onvolledigheid. Als de tussenkomende partij, gelet op de onvolledigheid van haar postulatiedossier, niet mee in de procedure betrokken kan worden, verkrijgen zij opnieuw de kans benoemd te worden.

Beoordeling

31. De verzoekers weerspreken niet dat een eventueel over de tussenkomende partij bijgebracht visum geen andere vermeldingen zou hebben bevat dan die welke te lezen zijn op het visum in hun dossier, namelijk dat over haar geen tuchtprocedures bekend zijn.

De verzoekers tonen niet aan hoe dit visum in die omstandigheden een invloed kon uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing of henzelf een waarborg heeft ontnomen, of de bevoegdheid van de benoemende overheid zou beïnvloeden. Zelfs indien bijgevolg van een onregelmatigheid sprake zou zijn – wat de verwerende en de tussenkomende partij stellig tegenspreken – dan nog kan dit geen aanleiding geven tot een nietigverklaring.

32. Het middel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang.

V. Kosten

33. In haar laatste memorie verzoekt de verwerende partij om de verzoekers tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen.

De kosten in deze zaak omvatten evenwel niet de rechtsplegingsvergoeding. Het koninklijk besluit van 28 maart 2014 'betreffende de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973' is, gelet op zijn artikel 9, slechts van toepassing op de annulatieberoepen ingediend vanaf 2 april 2014.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 januari 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Tiny Temmerman	**Geert Van Haegendoren**